

חוץ ממני

21

תקציר: שרה, מואשמת בגרימת מוות ברשלנות. מבוקשת ע"י המשטרה. כרטיס זיכרון שלה נשאר אצל נועה והיא מסתירה אותו מהחוקרים. היא שולחת את הכרטיס לבדיקת קבצים מוסתרים. בכיתתה של נועה תלמידה בשם נסיה הסובלת מאילמות סלקטיבית.

אחותה של נועה, רותי. מגיעה בפתע לגור ביחידת הדיור של הוריהן.

"הולכים לגינה!" אני משמחת את האחיינים החמודים שלי שפתחו לי את דלת היחידה 'שלהם'.

הם מרצוצים להביא סנדלים ורותי יוצאת אלי: "הייתי אומרת שלא צריך, אבל אני אומרת תודה." "בבקשה, אחותי..." אני דוחפת את רגל קטנטנה אל סנדל לק, אחרי דגדוג קטן בכף החמודות.

רותי מורחת סנדוויצ'ים בחמאת בוטנים, ואני ממלאה בקבוק משוחזר של 'מקס' במי ברו.

היחידה פיצית לאמא וארבעה חבר'ה מתולתלים. וכשהם מתארגנים בתזזיתיות מסחררת, אני מבינה איך מרגישים הבגדים כשמכונת הכביסה עוברת למצב סחיטה.

כשאני מתמקמת על הספסל, והם בתורים למיתקנים או בארגז החול. אני מתקשרת לחוץ, החברה שסופגת הכל.

"הלו לך. בוגדת!" היא זורקת עלי. "מזמינה אותי לשיחת נפש ולא נמצאת בבית."

"אאוץ'... איך זה קרה לי. ישבתי וחיכיתי לה אתמול, כשלתוך החיים שלי נכנסו רותי וילדיה'."

"הגעתי?" אני.

"לא הגעתי. רק דפקתי ואמא שלך אמרה שיצאת. הרגשתי רע."

"סליחה נוראה וגדולה. קרו דברים הזויים..."

"טובים?" היא מוכנה להתפייס כזה מהר. אני אוהבת אותה נורא.

"האמת, לא יודעת..." אני מחפשת אותם בשטח הגינה. סופרת שיש איתי ארבעה.

"איפה את?" היא רוצה לפענח את מנגינת הרקע.

"בגינה. עם אחיינים."

"תני כתובת, אני שם."

שבע דקות ופרחי החצאית שלה מנקדים לי את הספסל.

"דודה טובה", היא מציגה תמונת מצב מול האצבעות שלי, שצובטות סנדוויץ' ומכניסות לפה חמוד.

"יום חמישי", אני כאילו מתנצלת.

היא מסתכלת מסביב. ומנפנת לשלום לדמויות מהספסל המקביל. מסתכלת עלי חזרה.

"כיף לך כאן?" היא מסתכלת עלי באריכות.

אני יודעת למה היא שואלת את זה. ממול שתי חברות שלנו מהשנתון. נופפו לנו באצילות והמשיכו לדון על חיתולי 'בייביסטר' ואיך

משכנעים ילד לאכול מלפפון.

"הן מפריעות לך?" אני מיתממת.

"לך לא?" היא שואלת אותי תוך כדי שהיא בוהה בהן. אחת מרימה ילדונת דומעת, מלטפת את הגב שלה, ומצמידה אליה לחי.

"אני..." נאנחת עמוק ותופסת לחוי את הסנטר. "אני מתאמצת נורא לחשוב רק על התפקיד שלי הרגע הזה, וכמה שפחות על של אחרים."

"נשמע טוב..." היא עונה, והעיניים שלה צוחקות.

"זה לא רק נשמע" אני מרפה ממנה. "כשזה מצליח - זה מרגיש מעולה וזה אפילו יותר מזה, כשאני עסוקה בתפקיד שלי ובחיים שלי, אין לי רגע להסתכל על תפקידים של אחרים."

ביום שישי, את השיעור האחרון אני אוהבת להסב לשיעור חברה.

לפעמים אני לא מתאפקת ומבצעת אחד כזה באמצע השבוע. כשאיזה נושא בוער בי או בהן, ואני רוצה לדבר עליו כשאמצעים מקרבים בשטח.

יום שישי היום, והאווירה הזאת של ענן השבת המתקרב לעטוף אותנו, מרחפת כבר מהבוקר.

השיעורים נינוחים יותר. הבנות יצאו מבתים מריחים שבת, מהסירים או מהמרצפות או גם וגם.

ולכל אחת מחכה הערב שבת, עם מה שזה אומר בשבילה.

הגעתי לשיעור אחרון, כשמאחורי שתי תלמידות מתוקות מעלות את הקרטון שעמלתי לארגן אתמול אל תוך הלילה. נכנסנו כפמליה לכיתה, אויר מאורר נושב בה. הבנות הכינו אותה בצורת ח', כהוראתי מהבוקר, מתרווחות על הכיסאות, מוכנות לשיעור חברה קליל שיחתום סוף שבוע עייף קצת.

אני מתחילה לגרור שולחן לאמצע, ושתיים מהן מקפצות ולוקחות ממני.

"לכאן, המורה?" הן נעצרות איתו במרכז פחות או יותר.

"קצת יותר קדימה. תודה, יקירות!"

במרכז השולחן חני ואסתי מניחות את הארגז ואני פותחת אותו. שולפת מתוכו אדניות קטנטנות מצולפנות.

למטה מחכה בשקט שקית שחורה סגורה עם תערובת שתילה. ומתיק החרדל באות חבילות דקות, וצמחים מודפסים עליהן. אלו הזרעים. שישה סוגים כאן. כל זרע מטמין בו תכונות פרח שונות בתכלית.

השולחן נראה חגיגי. נעמדת לפניו והן משתתקות ממחיאות כפי. למרות הקצב הגרוע. סוקרת את האבזור שמאחורי.

כשהשיר של שבת מספר לנו שהשבוע הסתיים בין כתלי בית הספר. הן יוצאות מהכיתה. כל אחת עם עציצון ביד. בפנים היא שתלה זרע של פרח שהתכונות שלו הזכירו לה את עצמה. זרעה אותו עמוק בתערובת. וכתבה בחוץ: "כל רגע שאני

עסוקה בסקירת כליהם של אחרים, אני מפספסת רגע של עבודה עם הכלים שלי."

איזה כיף להיות מורה, כשאני רוצה להטמיע בתוכי משהו. אני עובדת יחד איתן. הקבלה הטהורה שלהן עוזרת גם לי להחליק את זה פנימה.

אני נשארת בכיתה אחרי שהן הלכו.

אני ואדנית אחת קטנה שנשארה אחרונה על השולחן. שלוש בנות חסרות היום. לשתיים מהן חברות דאגו להכין ערכה הביתה. בחרו בשבילן.

ואחד אחרון נשאר כאן. כמה אמרו ש"הן גרות רחוק ממנה" ולא הרגשתי שנכון להתחנן להן שתיקחנה.

פותחת את יומן הכיתה הריקה, ובודקת מה הכתובת של נסיה.

לוקחת חופן תערובת שתילה, וסוקרת את ששת סוגי הזרעים שהבאתי. בוחרת לה את ה'פורטולקה'. וכותבת לה עליו, ממה שכתוב על האריזה. "הפורטולקה הוא צמח עדין ורך. מלא בפנים באבקנים משובחים".

מרגישה כזו קיטשית, ולא מחדשת. ולא אומרת כלום בעצם.

מתיישבת על הכיסא הקרוב אלי. ומתחילה לכתוב לה. מחפשת בכח בתוכי מילים אמיתיות, בשריות. ומחדשות.

מערכת הכריזה מתמלאת פתאום קול גברי. השרת מודיע שבית הספר יינעל תוך חמש דקות.

אורות במהירות בצלופן, דוחפת אליו את הדף שהתמלא מילים של אמת. לוקחת פיסת סרט, לטיפול בהמשך, ויוצאת, עם אדנית חול, ללא פרחים. רק זרע שהוא עתיד טמון בפנים. אל הבית של נסיה.

אני יודעת שאני אמורה רק להניח מאחורי הדלת וללכת. זה מה שאני מתכוונת לעשות. אבל כשאני שומעת מעבר אליה קול קורא "נסיה!" וקול עונה "כן, אמא!" הלב שלי נותן קפיצת ראש.

קול של נערונת. נעימות רגילה בתווים. אני שומעת מתיקות פשוטה של מיתרים צעירים.

והלב, בלי השכל. נותן שתי דפיקות.

אמא שלה, כנראה. עומדת מולי. תחילת שנה ואנחנו עוד לפני אסיפת הורים. גם היא לא מכירה אותי.

"כן?" היא יום שישי כל כך. בגדי בית לא מחמיאים במיוחד. ומבט שיש בו רשימת מטלות.

עוד רגע ונסיה מציצה מאחוריה. אישונה מתחלף מסקרן למבועת בשבריר.

אני דוחפת את הצלופן לידי האם. ואומרת רק שבת שלום.

משאירה את קול הפעמונים לתת הסברים, אחרי שיתאושש מהפלישה.

יוצאת משם, נכנסת הביתה. שומעת את ה"שלום" של אמא מתוך האדים, ו"תחזרי למספר האחרון. רצו אותך".

מזהה אותו מיד. זה האיש של הכרטיס. והוא אומר שההסררות מוכנות כקבצים גלויים, ושאפשר לבוא לקחת.

"זה יהיה במוצאי שבת", לו אני אומרת.

ונראה איך זו תהיה שבת שלום, אומרת לעצמי.